

Udgifter for Stat og Kommune til Vidnegodtgørelser kan det ikke antages, at den foreslaede Forhøjelse vil være af nogen væsentlig Betydning i økonomisk Henseende, idet man efter en løselig Udregning formener, at det aarligt vil dreje sig om et Beløb af ca. 3 000 Kr. for Statskassen og af ca. 26 000 Kr. fordelt paa Landets kommunale Kasser.

Til §§ 46 og 75.

(Retsplejelovens §§ 225 og 468).
(Lovforslag 1923—24 §§ 20 og 30).

Forslaget tilsigter at fjerne en Uklarhed i Retsplejeloven ved udtrykkeligt at fastslaa, at Lovens Bestemmelser om, at Sager, hvorunder der søges Mortifikation paa Gældsbreve, ved hvilke der gives Pant i fast Ejendom, anlægges ved Underretten paa det Sted, hvor den faste Ejendom er beliggende, ogsaa skal komme til Anvendelse paa Skadesløsbreve.

Til § 47.

(Retsplejelovens § 268).
(Lovforslag 1923—24 § 21).

1) Naar der i en Sag er flere Sagsøgte, af hvilke nogle har Bopæl i, andre udenfor den Retskreds, ved hvis Ret Sagen anlægges, vil Forligsmæglingen kun for de sidstnævntes Vedkommende kunne foretages af Retten, medens den for de førstnævntes Vedkommende maa ske ved Forligskommissionen. Da det i saadanne Tilfælde vil være heldigst, om man kan nøjes med Mægling ved Retten, stiller man i Overensstemmelse med en af Retsplejeudvalget afgiven Indstilling et hertil sigtende Ændringsforslag.

2) I Tilfælde af en Trediemands Indtræden i en allerede verserende Sag (Intervention) eller Tilstævning til en saadan Sag (Adcitation) skal der prøves Forlig henholdsvis med Intervenienten og med Adcitatus, og da denne Forligsmægling i Almindelighed — efter Retsplejelovens nu-gældende Regler — skal finde Sted ved vedkommende Forligskommission, bevirker dette ret hyppigt en generende Forsinkelse af Sagen. For at raade Bod herpaa foreslaas det derfor, at Forligsmæglingen i Interventions- og Adcitationssøgsmaal skal foregaa ved Retten. Den Ret, der i Forvejen har beskæftiget sig med Sagen, er formentlig ogsaa bedre egnet til at mægle Forlig i saadanne Tilfælde end Forligskommissionen.

Til §§ 48 og 53.

(Retsplejelovens §§ 270 og 325).
(Lovforslag 1923—24 §§ 22 og 25).

Ifølge en til Retsplejeudvalget sket Henvendelse er der blandt Dommerne i Københavns Byret Enighed om, at der ikke er tilstrækkelig Anledning til at idømme Bøde for Udeblivelse fra Forligsmægling i de Tilfælde, hvor denne skal foretages i Retten, lige saa lidt som der skønnes at foreligge noget Hensyn, som kan begrunde en Beføjelse for Retten — eller Parterne — til under Straffetrusel at paalægge en Part at møde til Forligsmægling i Retten. Som Følge heraf paalægger Retten kun en ringe Bøde, i Regelen 2 Kr., naar Sagens Genstand er under 200 Kr., og ellers 4 Kr. Inddrivelsen af disse Smaabøder, hvis Antal er ret betydeligt, volder en uforholdsmæssig Ulejlighed og Tidsspilde, hvilket ogsaa allerede tidligere Politidirektøren i København har henledt Justitsministeriets Opmærksomhed paa. Det foreslaas derfor, at Retsplejeloven ændres saaledes, at Pligten til at paalægge Bøde for Udeblivelse fra Forligsmægling i Retten bortfalder.

Endvidere foreslaas det, at Minimumssatsen 2 Kr. for Udeblivelse fra Forligsmægling for en Forligskommission i Underretssager bortfalder som værende alt for lav under de nuværende Forhold, saaledes at den mindste Bøde ogsaa i disse Sager bliver 4 Kr.

Til § 51, 1ste Stykke.

(Retsplejelovens § 302, 1ste Stykke).

Af enkelte Underrettsdommere er det foreslaaet, at der i Underretssager hjemles Retten Adgang til ogsaa uden Modpartens Begæring at indkalde en Part til Møde, i hvert Fald paa Rettens første Tægtedag. Til Støtte herfor anføres det, at en saadan Beføjelse for Retten vil muliggøre, at adskillige Sager, f. Eks. især Sager mellem Husbond og Medhjælper, vil kunne føres til Ende allerede den første Retsdag, medens det ellers ofte vil være nødvendigt at udsætte Sagen for efter den ene Parts Begæring at kunne indkalde Modparten til personligt Møde.

Retsplejeudvalget har ikke kunnet anbefale en saadan Ændring, som formenes at ville komme i Strid med et af den borgerlige Retsplejes Grundprincipper (Forhandlingsmaksimen). Denne Betragtning tillægger Justitsministeriet dog ikke afgørende Betydning, naar Regelen maa